

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 22. januára 2014 v trestnej veci odsúdeného **J. M. a spol., pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2.písm. b/, písm. h/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2Ntok 2/2013, z 25. októbra 2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnuté uznesenie a Krajskému súdu v Trenčíne **sa u k l a d á**, aby vo veci **znovu konal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 25. októbra 2013, sp. zn. 2Ntok 2/2013, podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov § 399 ods. 2 Trestného poriadku odmietol návrh odsúdeného J. M. na povolenie obnovy konania vo veci rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 21T 2/03, z 31. mája 2006 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 15/2009, z 10. marca 2010.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený J. M., ktorú podrobne písomne odôvodnil.

V sťažnosti uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou krajského súdu, že priznanie sa vraha P. nie je novou skutočnosťou. Odvoláva sa na vyjadrenie prezidenta Slovenskej republiky (po zamietnutí obnovy konania z roku 2010), že obnova konania mala byť povolená a súd mal urobiť revíziu spisov. U odsúdeného bola pri ukladaní jednotlivých trestov

prekročená maximálna hranica trestnej sadzby do 15 rokov, čo považuje za porušenie zákona. Podľa neho mal byť uložený trest súhrnný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada o zrušenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, o povolenie obnovy konania a správne započítanie uložených trestov.

K podanej sťažnosti sa písomne 26. novembra 2013 vyjadril krajský prokurátor, ktorý považuje uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2013 za zákonné vo všetkých výrokoch, a preto navrhuje sťažnosť odsúdeného z 13. novembra 2013 zamietnuť podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, inak postupom podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku.

Na základe podaných sťažností Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného **je dôvodná, ale z iných dôvodov ako odsúdený uvádzal.**

Podľa § 396 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku obnovu konania možno povoliť len na návrh oprávnenej osoby. V prospech obvineného môžu návrh na povolenie obnovy konania podať okrem obvineného aj osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie.

Podľa ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného poriadku **v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch musí mať odsúdený obhajcu, ak ide o prípady uvedené v § 37 ods. 1 písm. a/, písm. b/, alebo písm. c/ Trestného poriadku.**

Podľa § 37 ods. 1 Trestného poriadku po vznesení obvinenia **musí mať** obvinený obhajcu už v prípravnom konaní ak

písm. a/ je vo väzbe, **vo výkone trestu odňatia slobody** alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave,

písm. c/ ide o konanie **o obzvlášť závažnom zločine.**

Ak si v týchto prípadoch obvinený nezvolí obhajcu sám, resp. mu ho nezvolí iná oprávnená osoba, ustanoví mu ho štát prostredníctvom sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Trenčíne sa dostatočným spôsobom nezaoberal podstatnou skutočnosťou, podľa ktorej bolo porušené právo sťažovateľa na obhajobu a nevenoval pozornosť tomu, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin.

Vzhľadom k tomu, možno konštatovať, že odsúdený J. M. nemal možnosť dostatočným spôsobom sa obhajovať, keďže boli splnené dôvody povinnej obhajoby v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, pričom odsúdený obhajcu nemal. Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Je nepochybné, že odsúdený J. M. bol rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 21T 2/03, z 31. mája 2006 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 15/2009, z 10. marca 2010 spolu s obvineným T. P. uznaný za vinného z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods.1, ods. 2 písm. b/, písm. h/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Pre výkon uloženého trestu bol zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Odsúdený J. M. v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov.

Obvinený má predovšetkým právo zvoliť si obhajcu. Na to sa mu určí primeraná lehota, ak si obhajcu nezvolí hneď, alebo vyhlási, že si obhajcu nechce zvoliť. Ak si v tejto lehote obvinený nezvolí obhajcu a nezvolí mu ho ani iná oprávnená osoba uvedená v § 39 ods. 2 Tr. por., musí mu byť obhajca bez meškania ustanovený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že u odsúdeného J. M. boli splnené podmienky povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ Trestného poriadku vo vzťahu k ustanoveniu § 38 ods. 2 Trestného poriadku.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 22. januára 2014

JUDr. Igor B u r g e r , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alena Šišková

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová